

Čís. 2132.

**Vlastní směnka na vlastní řád jest neplatnou.
Neplatnou jest směnka vydaná, jež neobsahuje platebního příkazu.**

(Rozh. ze dne 30. prosince 1922, Rv I 1539/22.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný, že žalobní směnka je protizákonnou směsí směnky vydané a vlastní. Procesní soud první stolice platební příkaz zrušil. Důvody: Posuzuje-li se směnka jako vlastní, již vydal Josef B., schází v textu směnky jméno osoby nebo firmy, již nebo na jejíž řád má býti placeno (čl. 96/3 sm. řádu). Pak-li se však směnka považuje za vydanou, chybí jednak příkaz platiti, jednak jméno osoby, již jest platiti (čl. 4 sm. řádu). Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Právním názorem soudu první stolice, že směnka, nevykazujíc náležitostí čl. 4 směn. ř. jest neplatnou, dlužno přisvědčiti. Ze směnky patrnó, že jde o směnku vydanou. Vydatel směnky je žalovaný, jemuž také jako vydateli a indosantu zaplacení směnečné pohledávky 1500 Kč bylo uloženo, a příjemcem směnky jest Josef B. Dle čl. 6 směn. ř. může vydatel směnky vydané sebe sama jako remitenta poznačiti (vydané směnky na vlastní řád, jak tomu v tomto případě); ve směnce schází však příkaz placení, neboť vydatel sám se zavazuje platiti. Směnka nemá náležitostí čl. 4 směn. ř. a jest neplatnou (čl. 7 směn. ř.). Nelze přisvědčiti odvolání, že adresa a akcept příjemce byly zbytečným, nepodstatným obsahem směnky, a že na ně ve smyslu směnečného řádu náleželo pohlížeti jako by nebyly napsány, a že v tomto případě jde o vlastní směnku na vlastní řád. Na vyvrácení vývodů odvolání ve směru tom stačí poukázati k tomu, že žalobce směnku jako směnku vydanou proti příjemci směnky Josefu B-ovi protestovati dal a na protest ten se v žalobě odvolává. Ostatně vlastní směnka na vlastní řád byla by dle čl. 98 směn. ř., který se čl. 6 směn. řádu nedovolává, neplatnou. Poněvadž ze směnky takové žalováno nebylo, nebylo také třeba, aby žalovaný neplatnost tu v námitkách svých uplatňoval.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel udává, že bylo úmyslem stran, vystaviti vydanou směnku, a sám také nakládal se spornou směnkou jako se směnkou vydanou, dav jí protestovati proti příjemci Josefu B-ovi a zažalovav ji, dovolává se tohoto protestu, proti Štěpánu R-ovi jakožto vydateli a indosantovi. Že směnka jako vydaná směnka jest neplatnou, vyložily nižší soudy a dovolatel ani to nepopírá. Neplatnou byla by směnka však i tehdy, kdyby byla pokládána za vlastní směnku na vlastní řád, poněvadž nikdo nemůže sám o sobě slíbiti placení. Tvrzení, že v té příčině nebylo žalovaným nic namítáno, jest nesprávné, neboť žalovaný výslovně namítal, že tu jest neplatný slib směnečný, a nesejde na tom, že odůvodňoval neplatnost — ostatně zcela případně — poukazem na to, že směnečná listina spojuje proti zákonu

obě formy směnky, totiž formu vydané a formu vlastní směnky (srv. Grünhut I 436; Staub čl. 4 § 52; čl. 96 § 10).

Čís. 2133.

Rozhodl-li se kupitel, požadovati na prodlévajícím prodávateli náhradu škody, nemůže na něm žádati to, co by byl na včasné dodaném zboží, zpracovav je, vydělal.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1922, Rv II 232/22.)

Žalobce vysoudil na žalovaném družstvu spor, jímž družstvo uznáno povinným dodržeti vůči žalobci smlouvu, kterou se mu zavázalo přenechat i dodávati střeva z poraženého dobytka. Ježto žalované družstvo rozsudečné povinnosti nedostálo, domáhal se žalobce náhrady škody, již vypočetl rozdílem mezi kupní cenou surových střev a prodejní cenou střev vyčištěných, nasolených a jinak k prodeji upravených po srážce nákladu úpravy. Oba nižší soudy žalobě vyhověly, odvolací soud mimo jiné z těchto důvodů: Žalobce byl hledě k § 368 ex. ř. oprávněn vzdáti se provádění exekuce, k níž dle původního rozsudku byl oprávněn, a mohl své interese proti žalovanému družstvu samostatně uplatňovati, jak také skutečně učinil. Kromě toho vyhověl však žalobce i předpisum hmotného práva, neboť žalované družstvo mělo od vynesení onoho rozsudku z dostatek času, by své povinnosti k dodávce střev dostálo. Když tak neučinilo, nemůže žalobci vytýkáti, že nepostupoval dle čl. 355 a 356 obch. zák. Lhůta, za kterou se v tomto sporu žalobce náhrady interese na žalovaném družstvu domáhá, t. j. doba od 19. února 1919 do 31. července 1920 sama o sobě, zvláště však s ohledem na to, že žaloba na placení tohoto interese žalobcem teprve 7. srpna 1920 u soudu byla podána, jest zajisté dostatečnou lhůtou, ve které žalující družstvo svému závazku na dodání střev vyhověti mohlo a není proto oprávněno tvrditi, že mu žalobcem dodatečná lhůta k plnění nebyla poskytnuta a že žalobce nepostupoval dle předpisů čl. 355 a 356 obch. zák.

Nejvyšší soud zamítl žalobu.

Důvody:

Dovolání jest v právu, pokud vytýká, že napadeným rozsudkem byly porušeny předpisy čl. 355 a 357 obch. zák. Nárok věřitele v § 368 ex. ř. naznačený na plnění interese pro nesplnění závazku, povinnému náležejícího, nebo na náhradu škody, tím způsobené nezakládá se na tomto místě zákona, neboť toto ustanovení ponechává zmíněný nárok nedotčeným, tedy jej předpokládá. Netkví také v rozsudku, jímž povinný ku splnění závazku byl odsouzen, neboť rozsudek na plnění netvoří nového právního poměru, nýbrž osvědčuje jen původní důvod závazku a činí jej nepochybným. Způsob a rozsah náhradního nároku dlužno proto posuzovati podle zjištěného původního právního poměru. Koupě střev, jež byla předmětem předchozího sporu, a z níž odvozuje žalobce svůj nárok náhradní, jest nepochybně obchodem; žalobce má tedy proti